

In de verte komen de wolken aandenderen, als schuimende golven in de lucht, loodgrijs met witte koppen. Het einde van de eerste warme dag dit jaar waar heel aarzelend het weer zich van zijn beste kant probeert te laten zien. Het lukt niet zo goed tot nu toe, te veel regen waardoor de wegen weelderig groen zijn en te veel insecten door het bos bewegen.

Het is vandaag doe-alles-anders-dan-je gewend bent dag twee. Eigenlijk al twee dagen geleden begonnen met een afwijking van de standaard lange afstandsliep op zondagochtend - met dank aan die tandarts. Met een ontsteking op de plaats waar ooit een gammelle kies zat en de pijn die onderdrukt wordt door te veel 600 milligram Ibuprofen pillen ging het lopen zondag dan ook helemaal niet lekker. Het moet wel leuk blijven. Dus doe-alles-anders-dan-je-gewend bent dag begon op zondag, met een dag lekker rustig werken overdag en 's avonds een DVD kijken. Predator van Schwarzenegger. Dagelijkse kost misschien voor de meeste mensen, maar in mijn leven is vaak televisie kijken alles wat vaker is dan eens per week.

Doe-alles-anders-dan-je-gewend bent dag begon vandaag eigenlijk heel gewoontjes, een routinedag waar ik voor de derde keer in drie maanden tijd dezelfde cursus mocht geven, dusdanig strak geprogrammeerd dat er eigenlijk niets aan spontaniteit in gestopt kan worden. Dan terug in de file, 98 kilometer van Utrecht naar huis met files op vier verschillende plaatsen. En toen was het genoeg geweest, tijd voor revolutie: geen aardappelen maar alleen maar groenten bij het avondeten, geen bier maar water niet om zeven uur eten maar om zes uur, niet achter de computer, maar snel de hardloopschoenen aan. "Gaan we niet even gezellig samen wandelen dan?" "Nee schat, kijk, er komen dreigende donderwolken aan".

Het tuinpad af en vrij, 1 kilometer en 300 meter naar het bos, het bos waar ik al vier jaar lang minstens drie keer week kom om hard te lopen, elke keer min of meer hetzelfde rondje. Het meest schokkend tot nu toe? In omgekeerde volgorde. Nou vraag ik je, in omgekeerde volgorde, hallooo, durf te leven!

Zodra het kan, na 1 kilometer en 500 meter het eerste bospaadje rechtsaf, portaal van een onbekende wereld. Buitenland op een mijl van huis. Geelgroene bladeren aan de berkenbomen die de zware grijze wolken verbergen waardoor de sombere drukkende dag verandert in een zachte lichte dag in Mei, een verborgen akker in het bos, nooit eerder gezien en verborgen voor de satellieten in Google Earth waarvan je zou denken dat ze elk plekje op aarde inmiddels wel kennen. Weer een paadje, is het een pad? Linksaf deze keer, op een neer. Mijn God, ze hebben hier heuveltjes, heuveltjes op niet eens twee kilometer van de buurt waar ik al 14 jaar woon en dit is de eerste keer dat ik ze zie! Op en neer over de bergjes van een meter, de wortels van de bomen vermijdend want niemand zit er op te wachten midden in de Jungle met een verzwikte enkel tot stilstand te komen.

Dan is er een inkttonker naaldbos, langs een hek waarachter een militaire zendmast verdekt voor de vijand opgesteld staat, midden op een grasveld dat eruitziet alsof hier de Chenook helicopters die midden in de nacht voorbij komen landen, doodstil, verborgen voor alle stakkers die zo dicht bij wonen en dit nog nooit gezien hebben. Geritsel in het struikgewas naast het hek, een zwarte schaduw schiet langs me heen, de vijand in de vorm van een merel, verontwaardigd door de brute versterking van zijn rust die door de rennende benen gemaakt wordt. Hij vliegt weg een boom in en uit met luid kabaal zijn ongenoegen. Het gezang van de merel, hetzelfde rotgeluid dat 's ochtends uit mijn wekker komt, maar dan in het echt. Mijn wekker leeft!

Na de donkere dennen doemt de droge heide op. Kleine kronkelpaadjes met rul zand, een aanslag op de enkels die het ontbreken van een stabiele ondergrond op proberen te vangen terwijl ik nog wat harder loop. De wind steekt op, zich eerst openbarend door het geluid dat als een trein door de bomen aan komt denderen, een voorbode voor de afkoelende bries op mijn warm bezweette huid. De wind trekt aan en probeert me van het paadje af te blazen. De natuur is gevluht voor al dit geweld, de enige uiting van leven is een zwarte kraai die luid krijsend het luchtruim kiest, om vervolgens snel bescherming te zoeken in de enige boom die in de weide omtrek staat.

Het kronkelpad door de heide leidt een loofbos in, essen, berken, van alles wat, dunne ranke bomen als de schaduwen van mensen in een drukke winkelstraat, maar zwijgend, ver, zo ver van alle bewoning. De wind is gaan liggen. Zacht getik op de bladeren, eerst in een rustig ritme dat steeds sneller gaat en de hartslag verhoogt, totdat de druppels niet langer tegengehouden en de stortregen op me neer komt. Goddelijke douche van de natuur, de eenzaamste plek op de wereld op nog geen vijf kilometer van huis. Langzaam vullen de plassen zich op de bospaden van rul zand, ik loop er niet omheen, maar dwars erdoor, als een kleuter zo vrij, met modder die opspat tot in mijn gezicht.

Op het lange pad tussen de weiden krijg ik de volle laag. Het buitje dat zo rustig begonnen was heeft zich ontpopt tot een volledige lentestorm die frontaal in de aanval gaat. Ik loop mijn eindsprint, terwijl de wind zijn opperste best doet de weg naar huis zo moeilijk mogelijk te maken. Doe-alles-anders-dan-je-gewend-bent dag wil me in het bos houden, mijn wil is sterker, ik win. Druipend loop ik de garage binnen, terug mijn normale gewoontes binnen. Tijd voor een dessert op doe-alles-anders-dan-je-gewend-bent dag. Mijn jongste zoon, 9 jaar inmiddels komt met enthousiast begroeten. "Ben je nat papa". Ja, ik ben nat. Ga je mee in bad? Ik neem de tijd voor hem, ruim de tijd en samen in het warme bad hebben we ons eerste man tot man gesprek. Een waardig besluit van deze dag.